

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **nezl. B.H.**, , zast. otcem Ing. V. H., zast. JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7, proti žalované: **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Drahobejlova 1404/4, Praha 9, zast. JUDr. Jiřím Matznerem PhD., LL.M., advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 12. 2. 2020, č. j. 7760-2020, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2020, č. j. 11 Ad 5/2020 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1 573 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Vlasáka, advokáta se sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná dvěma rozhodnutími ze dne 1. 4. 2017, č. j. 1/150/7221-2017, zamítla žádost žalobkyně ze dne 20. 12. 2016 o udělení souhlasu s úhradou nákladů na plánované zdravotní služby v režimu čl. 20 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“). U žalobkyně je diagnostikována spinální muskulární atrofie typu I. Jedná se o neurodegenerativní progresivní onemocnění, které ji významně motoricky omezuje a které bez léčby povede k dechové nedostatečnosti a nutnosti umělé plicní ventilace. V době podání žádosti neexistovala kauzální léčba, v zahraničí nicméně byla již v té době dostupná experimentální léčba léčebnou látkou Nusinersen, která je dle slov stěžovatelčiny ošetřující lékařky „významnou nadějí na zmírnění obtíží a progresu“. Žalobkyně byla již v době podání žádosti úspěšně testována na vhodnost k aplikaci této léčivé látky a byla zařazena do klinické studie probíhající v pařížské nemocnici. V rámci klinické studie je hrazen léčivý přípravek Spinraza (Nusinersen), žádost žalobkyně se tedy netýkala úhrady tohoto léčivého přípravku, pouze jeho aplikace, hospitalizace a cestovního osobním automobilem.

[2] Rozhodčí orgán žalované rozhodnutím ze dne 23. 5. 2017, č. j. 1007541-2016, zamítl odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. 11. 2017, č. j. 11 Ad 18/2017 - 40. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) však rozsudkem ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Ads 434/2017 - 44, zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí rozhodčího orgánu a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Konstatoval, že zdravotní léčebná péče podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), a poskytnutí léčivého přípravku podle jeho § 13 odst. 2 písm. b) jsou samostatné zdravotní služby, jejichž úhradu z veřejného zdravotního pojištění zákon vzájemně nepodmiňuje.

[3] V tomto dalším řízení nejprve rozhodčí orgán žalované rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. 1522243/2019/RO, zrušil původní rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2017 a věc jí vrátil k novému projednání. Žalovaná žádost žalobkyně znovu zamítla rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019, sp. zn. 1522243-2019. Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 1522243-2019, č. j. 7760-2020, rozhodčí orgán žalované odvolání zamítl a rozhodnutí žalované vydané v prvním stupni potvrdil. Z rozsudku NSS dovedl, že je nutné uhrazení zdravotních služeb posuzovat odděleně od hrazení léčivého přípravku. Jelikož žalobkyně mohla být v době podání žádosti hospitalizována v české nemocnici a mohla jí zde být provedena i lumbální punkce, nebyla splněna druhá podmínka ve vztahu k hospitalizaci a aplikaci léčivého přípravku. NSS totiž ve svém rozsudku uvedl, že zdravotní léčebná péče a poskytnutí léčivého přípravku jsou dvě zcela samostatné zdravotní služby.

[4] Proti zamítnutí odvolání podala žalobkyně novou žalobu, které městský soud rozsudkem ze dne 14. 9. 2020 vyhověl, rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle žalované byla ve vztahu k hospitalizaci a aplikaci léčivého přípravku splněna pouze první podmínka čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004, tj. jedná se o léčení, které patří mezi dávky stanovené právními předpisy v členském státě, nebyla však splněna druhá podmínka, jelikož žalobkyně mohla být hospitalizována v ČR, kde mohlo dojít i k provedení lumbální punkce v lékařsky odůvodnitelné lhůtě. Takové tvrzení označil městský soud za absurdní a jdoucí proti smyslu a účelu zákona o veřejném zdravotním pojištění a nařízení č. 883/2004, neboť nelze oddělit celý léčebný výkon jako takový od poskytnuté hospitalizace. Hospitalizace a provedení lumbální punkce bez dodání samotného léku, který v dané době nebyl v ČR dostupný, by bylo bezpředmětné, nevhodné a zcela proti smyslu zákonné úpravy. Odmítl i argument žalované, že u žalobkyně v okamžiku podání žádosti nebylo možné očekávat natolik negativní vývoj onemocnění, který by vyvolával akutní potřebu léčby. Zákonní zástupci žalobkyně nemohli předem vědět, zda bude léčebný přípravek Spinraza opravdu schválen Evropskou lékovou agenturou, což se nakonec stalo v prosinci 2016, a za jak dlouho bude v ČR proškolen nemocniční personál pro jeho podávání. Podle lékařské zprávy ošetřující lékařky ze dne 26. 10. 2016 je onemocnění žalobkyně progresivní a bez léčby povede k dechové nedostatečnosti a umělé plicní ventilaci, takže čas je z pohledu léčby onemocnění zcela zásadní a „čím dříve se Nusinersen nasadí tím je efekt významně lepší“. V této situaci je nevhodný požadavek žalované, aby se žalobkyně klinické studie neúčastnila, jelikož zákonní zástupci žalobkyně měli očekávat, že v lékařsky odůvodnitelné době bude léčivý přípravek dostupný v ČR.

[5] Ohledně splnění podmínek ve vztahu k přepravě a náhradě cestovních nákladů podle § 13 odst. 2 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění nesplnila žalobkyně podle žalované ani jednu z obou podmínek čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004. Na rozdíl od žalované městský soud shledal, že byla splněna druhá z těchto podmínek, tedy že neexistovala možnost poskytnout žalobkyni zdravotní služby v lékařsky odůvodnitelné lhůtě v ČR. Ohledně první podmínky však městský soud žalované přisvědčil, že žalobkyně v žádosti nedoložila a ani ze spisu

pokračování

nevyplývalo, že by její zdravotní stav neumožňoval přepravu bez použití zdravotnické dopravní služby. Nárok na náhradu cestovních nákladů tedy žalobkyně neměla.

[6] Městský soud konečně odmítl položit předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť neměl pochybnost o výkladu práva EU a neměl ani povinnost předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU předložit, jelikož tato povinnost se vztahuje pouze na soudy, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Městský soud konstatoval, že nelze oddělit léčebný výkon od poskytnuté hospitalizace. Tím ale podle ní nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku NSS č. j. 9 Ads 434/2017 - 44, podle nějž spolu léčebný přípravek a léčebný výkon souvisejí pouze ve věcné rovině. Výklad pojmu „aplikace léčivého přípravku“ provedený městským soudem tedy neodpovídá závěru NSS. Městský soud také nesprávně hodnotil postup stěžovatelky ohledně aplikace léčebného přípravku. Stěžovatelka zaslala do Fakultní nemocnice v Motole a do Thomayerovy nemocnice dotazník s otázkou, zda se v období přelomu let 2016 a 2017 prováděla na dětském neurologickém oddělení těchto nemocnic lumbální punkce. Vyšla v tom z názoru NSS, podle nějž jsou zdravotní léčebná péče a poskytnutí léčebného přípravku dvě samostatné zdravotní služby, jejichž úhrada není zákonem vzájemně podmíněna, a zjišťovala kumulativní splnění podmínek podle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004. Z reakcí nemocnic vyplynulo, že v ČR bylo technické vybavení, které umožňovalo provést lumbální punkci. Nebyly tedy splněny kumulativně podmínky čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004.

[9] NSS ve svém předchozím rozhodnutí nehodnotil splnění druhé z těchto podmínek, tedy zda je možné léčení poskytnout v ČR v lékařsky odůvodnitelné lhůtě. Dle stěžovatelky bylo možné poskytnout oba posuzované výkony, tedy lumbální punkci a hospitalizaci, v lékařsky odůvodnitelné lhůtě na území ČR, takže nebylo možno vyhovět žádosti žalobkyně o proplacení nákladů na jejich poskytnutí ve Francii. Ostatně od prosince 2017 je žalobkyni poskytována lumbální punkce ambulantně a je plně hrazena stěžovatelkou.

[10] Pokud by tedy stěžovatelka postupovala dle městského soudu a posuzovala hospitalizaci, aplikaci a samotný léčivý přípravek Spinraza (Nusinersen) dohromady, pak by byla splněna první podmínka dle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004 (akceptovatelnost léčení podle českých předpisů), ale nikoliv druhá. Pokud by naopak postupovala podle názoru NSS a posuzovala vše odděleně, byla by splněna první podmínka dle čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004, ale nebyla by splněna druhá podmínka (nedostupnost v ČR v lékařsky odůvodnitelné lhůtě), jak plyne z vyjádření obou pražských nemocnic.

[11] Vzhledem k tomu, že výklad tohoto ustanovení ze strany městského soudu odporuje jak výkladu NSS, tak výkladu stěžovatelky, navrhuje, aby bylo postaveno najisto hodnocení splnění těchto podmínek tím, že by NSS položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004.

[12] Navrhla, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním názorem městského soudu a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Usnesením ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 Ads 237/2020 - 55, NSS nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Poté přistoupil k jejímu věcnému posouzení.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Stejně jako při posuzování původních rozhodnutí stěžovatelky ve věci žalobkyně jsou i nyní předmětem přezkumu správní rozhodnutí o její žádosti o hrazení zdravotní služby podle § 13 zákona o veřejném zdravotním pojištění, konkrétně o povolení k obdržení vhodného léčení mimo členský stát bydliště podle čl. 20 nařízení č. 883/2004.

[17] Podle § 13 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění se ze zdravotního pojištění hradí zdravotní služby poskytnuté pojištěnci s cílem zlepšit nebo zachovat jeho zdravotní stav nebo zmírnit jeho utrpení, pokud a) odpovídají zdravotnímu stavu pojištěnce a účelu, jehož má být jejich poskytnutím dosaženo, a jsou pro pojištěnce přiměřeně bezpečné, b) jsou v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy a c) existují důkazy o jejich účinnosti vzhledem k účelu jejich poskytování. Podle jeho § 13 odst. 2 patří do výčtu zdravotních služeb, které jsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění za podmínek a v rozsahu stanoveném zákonem, i léčebná zdravotní péče a poskytování léčivých přípravků.

[18] Co se týče konkrétně žádosti o povolení k obdržení vhodného léčení mimo členský stát bydliště, podle čl. 20 odst. 1 nařízení č. 883/2004 je pojištěná osoba cestující do jiného členského státu za účelem obdržení věcných dávek během pobytu povinna požádat o povolení příslušnou instituci, nestanoví-li nařízení jinak. Odstavec 2 stanoví, jaké podmínky musí být splněny, aby tato instituce povolení vydala: *Pojištěná osoba, které příslušná instituce povolila cestu do jiného členského státu za účelem léčení odpovídajícího jejímu stavu, obdrží jménem příslušné instituce věcné dávky poskytované institucí místa pobytu, a to podle právních předpisů, které uplatňuje tak, jako by byla podle uvedených právních předpisů pojištěna. Povolení je vydáno, pokud dotyčné léčení patří mezi dávky stanovené právními předpisy v členském státě, kde má dotyčná osoba bydliště a kde se jí nemůže dostat takového léčení v lékařsky odůvodnitelné lhůtě, s přihlédnutím k jejímu zdravotnímu stavu a pravděpodobnému průběhu její nemoci.*

[19] Žadatel má tedy právo na úhradu léčby v jiném členském státě Evropské unie, pokud splní dvě podmínky: (1) jedná se o léčení patřící mezi dávky stanovené právními předpisy v členském státě, kde má žadatel bydliště, a (2) tohoto léčení se mu nemůže dostat v lékařsky odůvodnitelné lhůtě (srovnej rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 10. 2014, *Petru*, C-268/13, bod 30 a tam citovanou judikaturu týkající se obdobné úpravy v předchozím koordinačním nařízení č. 1408/71).

[20] Předmětem sporu v řízení o kasační stížnosti není ta část rozhodnutí stěžovatelky, kde se vyjadřovala ke splnění podmínek ve vztahu k přepravě a náhradě cestovních nákladů podle § 13 odst. 2 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění. Podle stěžovatelčina rozhodnutí nesplnila žalobkyně ani jednu z obou podmínek čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004; podle městského soudu byla splněna druhá podmínka, neboť neexistovala možnost poskytnout žalobkyni zdravotní služby v lékařsky odůvodnitelné lhůtě v ČR, žalobkyně však neprokázala

pokračování

splnění první podmínky, neboť v žádosti nedoložila a ani ze spisu nevyplývalo, že by její zdravotní stav neumožňoval přepravu bez použití zdravotnické dopravní služby. Tento částečně příznivý závěr městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňuje, předmětem sporu tedy zůstává pouze splnění podmínek pro vyhovění žádosti ve vztahu k hospitalizaci a aplikaci léčivého přípravku.

[21] Splnění první podmínky uvedené v čl. 20 odst. 2, větě druhé, nařízení č. 883/2004, tedy zda jde o léčení patřící mezi dávky stanovené právními předpisy v členském státě bydliště žadatele, se odvíjí od vnitrostátní úpravy a nyní již není mezi účastníky sporné. Již ve svém prvním rozsudku v této věci č. j. 9 Ads 434/2017 - 44 totiž NSS odmítl původní názor stěžovatelky, že žalobkyní požadovaná léčba není hrazena z českého systému veřejného zdravotního pojištění, a tato první podmínka tedy nebyla splněna. NSS naopak zdůraznil, že nikde v zákoně o veřejném zdravotním pojištění není uvedeno, že by úhrada zdravotní péče, kterou žalobkyně požaduje, byla odvislá od úhrady samotného poskytovaného léčivého přípravku. Stěžovatelka tak může pouze posuzovat, zda žalobkyní požadované zdravotní služby splňují obecná kritéria obsažená v § 13 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění z hlediska účelnosti, adekvátnosti, bezpečnosti či podloženosti, což se v daném konkrétním případě odvíjí od kritérií, která by byla zvažována u samotného léčivého přípravku.

[22] Podle nyní posuzovaného rozhodnutí stěžovatelky však nebyla splněna druhá podmínka, uvedená v čl. 20 odst. 2, větě druhé, nařízení č. 883/2004, tedy že se žadateli nemůže dostat dotyčného léčení v lékařsky odůvodnitelné lhůtě v zemi, kde má bydliště, s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu a pravděpodobnému průběhu jeho nemoci. Ve svém novém rozhodnutí ve vztahu k hospitalizaci a aplikaci léčivého přípravku dovodila, že žalobkyně mohla být hospitalizována v ČR a mohlo zde zároveň dojít k provedení lumbální punkce v lékařsky odůvodnitelné lhůtě. To ověřila tak, že poslala do Fakultní nemocnice v Motole a Thomayerovy nemocnice dotazník s otázkou, zda v období přelomu roku 2016 a 2017 byla v těchto nemocnicích (bez ohledu na konkrétní diagnózu) možná hospitalizace čtyř- až pětiletého dítěte na dětském nebo dětském neurologickém oddělení. Jelikož se obě pražské nemocnice vyjádřily, že hospitalizace takto starého dítěte v uvedené době na uvedených odděleních možná byla, konstatovala stěžovatelka, že v posuzovaném případě mohla být žalobkyně hospitalizována v ČR, a není proto možné jí uhradit náklady na hospitalizaci ve francouzské nemocnici, v rámci které podstoupila aplikaci léčivého přípravku Spinraza (léčivé látky Nusinersen). Ve svém rozhodnutí i nyní v kasační stížnosti uvádí, že právě tímto přístupem naplnila právní závěry rozsudku NSS č. j. 9 Ads 434/2017 - 44.

[23] Není zjevné, zda jde ze strany stěžovatelky skutečně o nepochopení právního názoru vyjádřeného v citovaném rozsudku nebo o úmyslnou svévoli, jež by měla metodou *ad absurdum* dokázat nesprávnost tohoto názoru NSS. Takový výklad svého rozsudku musí NSS každopádně odmítnout.

[24] V jeho bodě [25] totiž jasně uvedl: „*Souvislost mezi léčivým přípravkem a péčí, která je poskytována za účelem léčby tímto přípravkem, lze spatřovat výlučně ve věcné rovině. Žalovaná pochopitelně může posuzovat, zda stěžovatelkou požadované zdravotní služby splňují obecná kritéria obsažená v § 13 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění (účelnost, adekvátnost, bezpečnost, podloženost), což se bude v tomto konkrétním případě odvíjet od totožných kritérií zvažovaných u léčivého přípravku. To však není totéž jako otázka, zda je léčivý přípravek hrazen z veřejného zdravotního pojištění. Navíc je nutné podotknout, že posouzení kritérií § 13 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění by muselo být založeno na komplexním odborném posouzení založeném na adekvátních podkladech, jehož výsledky by byly dostatečně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.*“

[25] NSS tedy pouze konstatoval, že náklady za zdravotní služby mohou být pojištěnci uhrazeny bez ohledu na to, zda je v českém právním řádu zakotvena povinnost hradit konkrétní léčebný přípravek, tedy že žalobkyni je možno uhradit náklady za zdravotní služby související s aplikací léčivého přípravku, přestože tento přípravek nebyl v ČR v rozhodné době hrazen z veřejného zdravotního pojištění, protože zde nebyl schválen. Odmítl tedy původní myšlenku stěžovatelky, že pokud nejsou formálně vzato splněny obě podmínky čl. 20 odst. 2, věty druhé, nařízení č. 883/2004 u léčivého přípravku, pak jejich splnění nelze konstatovat ani u související hospitalizace a aplikace léčivého přípravku v zahraničí.

[26] Z jeho rozsudku však naopak nelze v žádném případě dovodit, jak se nyní snaží stěžovatelka podsunout, že lze oddělit poskytnutou hospitalizaci od léčebného výkonu, a tedy odmítnout úhradu hospitalizace a aplikace léčivého přípravku jen z toho důvodu, že samotnou hospitalizaci a aplikaci nějakého léčivého přípravku v ČR provést lze. Stěžovatelčin závěr neplyne ani z bodu [24] rozsudku NSS č. j. 9 Ads 434/2017 - 44, z nějž se jej snaží dovodit a kde NSS uvedl: „Zdravotní léčebná péče a poskytnutí léčivého přípravku jsou dvě samostatné zdravotní služby, jejichž úhradu zákon vzájemně nepodmiňuje, a není zřejmé, že by měl vyplývat opak.“

[27] Stěžovatelčina úvaha jde nejen proti smyslu právní úpravy, ale i proti smyslu zdravotní péče. Je zjevné, že pokud byl v rozhodné době léčivý přípravek žalobkyni k dispozici pouze ve Francii, pak je úplně lhostejné, že by samotnou aplikaci tohoto přípravku a hospitalizaci žalobkyni mohly poskytnout i české nemocnice. Ty totiž v rozhodné době neměly k dispozici samotný léčivý přípravek, takže jej samozřejmě nemohly v rámci hospitalizace aplikovat. Jak správně uvedl už městský soud, hospitalizace a provedení lumbální punkce bez dodání samotného léku by byly bezpředmětné, nevhodné a zcela proti smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění, podle kterého se zdravotní služby hradí, pokud odpovídají zdravotnímu stavu pojištěnce a účelu, jehož má být jejich poskytnutím dosaženo.

[28] Pokud se stěžovatelka snažila tímto výkladem právního názoru vyjádřeného v minulém, pro ni nepříznivém, rozsudku NSS prokázat údajnou absurdnost tohoto názoru, je třeba jí v první řadě připomenout, že tak činí v jasném rozporu s právním názorem, který byl v tomto rozsudku skutečně vyjádřen.

[29] Nejvyšší správní soud tedy setrvává na svém názoru vyjádřeném již ve svém předchozím rozsudku, že zdravotní léčebná péče a poskytnutí léčivého přípravku jsou dvě samostatné zdravotní služby, jejichž úhradu zákon vzájemně nepodmiňuje, takže žalobkyni bylo možno uhradit poskytnutí zdravotní léčebné péče spočívající v aplikaci léčivého přípravku, který v dané době nebyl v ČR hrazen, protože zde nebyl ještě dostupný. Toto oddělené posouzení však samozřejmě nemůže vést k faktickému oddělení poskytnutí zdravotní léčebné péče v ČR a poskytnutí léčivého přípravku ve Francii, tedy tvrdit, že když bylo v ČR možno žalobkyni hospitalizovat a provést jí aplikaci jakéhokoli přípravku lumbální punkcí, tak ve vztahu k těmto formám péče nebyla splněna druhá podmínka čl. 20 odst. 2, věty druhé, nařízení č. 883/2004, tedy že se jí tohoto léčení nemohlo v ČR dostat v lékařsky odůvodnitelné lhůtě. Ve skutečnosti totiž tato druhá podmínka splněna byla, neboť aplikace formou lumbální punkce a související hospitalizace nedávaly žádný smysl bez toho, aby nemocnice v ČR měly v rozhodné době k dispozici léčivý přípravek, který měly aplikovat.

[30] Městský soud tedy vyložil spornou právní otázku plně v souladu s rozsudkem NSS č. j. 9 Ads 434/2017 - 44 a mezi oběma soudy nepanuje žádná neshoda či pochybnost ohledně výkladu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 883/2004. Není tedy žádný důvod, aby NSS předkládal Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, jak stěžovatelka navrhovala, ostatně není patrné, jak by tato předběžná otázka měla znít, a stěžovatelka její znění také nenavrhl.

pokračování

Lze tedy jen připomenout, že NSS setrvává na svém výkladu provedeném v rozsudku č. j. 9 Ads 434/2017 - 44, v němž vycházel již z dosavadní judikatury Soudního dvora EU (kromě již zmíněného rozsudku *Petru*, C-268/13, šlo také o rozsudek Soudního dvora EU ze dne 12. 7. 2001, *Smits a Peerbooms*, C-157/99), který v ní pro účely nyní posuzované věci dostatečně vyložil právě podmínky aplikace tohoto ustanovení práva EU.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka (žalovaná) neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla naopak v řízení plně úspěšná, a má tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 1 000 Kč [§ 7 bod 3. a § 9 odst. 2 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 1 300 Kč. Odměna a hotové výdaje advokáta se dále zvyšují o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 273 Kč. Stěžovatelka je proto povinna žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 1 573 Kč, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Vlasáka, advokáta se sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu